

— Mă rog... dacă dv. țineți neapărat ca pentru un prăpădit
de 3 la aritmetică să pierdem titlul de «Școală fruntașă»...

urzicia

Premiant întâi al Conservatorului din București, sortit să devină al doilea Pablo Casals, dacă nu să-l întrecă, Traian Arsen (pe adevăratul său nume Arsenescu), dăduse câteva recitaluri în capitală și la Iași, obținând succese remarcabile.

Traian Arsen a plecat la Paris, să cucerească pământul. A găsit acolo un român de treabă, care să-i facă un prim serviciu, un mehedințean, Marius Strehai, care avea oarecare legături în presa pariziană.

— Traian Arsen, simbătă seara vei avea onoarea să te produci în saloanele ziarului «Le Drapeau». Toată elita Parisului, nobilimea, intelectualii străini de marcă, vin acolo! Cine se produce la recepțiile «Drapelului» e lansat în doi timpi și trei mișcări. E cea mai mare lovitură pe care poate s-o dea un debutant la Paris. Ai frac?

— Nou-nouț! răspunse Traian Arsen.

— Excelent! Te-am prezentat ca pe un astru nou, o celebritate în trecere spre America!

Ziua mult dorită, cea memorabilă seară, sosi.

Ras proaspăt, Traian Arsen, arborînd fracul impecabil, plastronul strălucitor, își urcă violoncelul

Liszt, Chopin și Sarasate? Ba și de Paderewski fusese vorba, deși acesta, ca și ceilalți muzicanți celebri, nu practica violoncelul.

La baroana Solferino de la Folette, Arsen a primit mai multe invitații pentru decursul unei singure săptămîni: ducesa d'Assas îl rugase să-și dea concursul la o serbare de binefacere. Primi, închinîndu-se adînc. Marchiza Isabelle de la Farandolle prezida și dînsa o operă filantropică; tocmai dădea miercuri seara o serată de gală, în folosul protejaților săi și-i lipsea numărul de senzație. Tînărul virtuos primi, inclinîndu-se cum se cuvine să te inclini în fața unei marchize autentice.

Pentru simbătă seara, el fu solicitat de un grup de intelectuali care întrețineau cultul Jeannei d'Arc și adunau fonduri ca să ridice fecioarei din Orléans o statuie colosală.

Gloriosul român își dădu concursul la toate aceste nobile festivități. Cum ele însă nu-i produceau nimic, ba încă îi prilejuiau mici cheltuieli care pentru el însemnau mari renunțări, începu să dea semne de neliniște. Refuză citeva invitații sub pretext că din moment în moment trebuie să plece spre America. I se replică:

— Mai rămîneți printre noi, maestre! Parisul e atît de ospitalier.

Cam tot așa îi vorbea și Marius Strehai:

dă nimeni o lăscăie!

— Răbdare! Așa se lansează vedetele de mine! Cîți o dată, de două ori, de zece ori, pe gratis, pînă cînd te pocnește norocul, așa pe negîndite! Ascultă-mă pe mine, eu am mai multă experiență!

— Te-au pocnit multe noroace pin-acum? il zeflemisea muzicanțul, cu un rinjet sinistru.

Marius Strehaiia lunecă ușor peste acest afront și continuă:

— Totul e să-ți ții rangul, prestația! Nu uita: ești o celebritate latină, în trecere spre toate Americile:

«Obrazul subțire cu cheltuială se ține!»

Nici o abdicare. Fruntea sus și lasă-ți mațele să chiorăie o vreme, că așa stă bine mațelor de artist!

Și Traian Arsen se lăsa meduzat de argumentele lui Marius.

Marele talent, pe de o parte, pe de altă parte, poate, reputația că este artist dezinteresat, îl făceau să fie solicitat pretutindeni. Nu risca nimeni să-l jignească, plătindu-i concursul. Nu-i înminau nici măcar cei cinci franci reglementari pe care, după o veche și bună tradiție, îi primeau toți artiștii benevoli «pentru trăsura și mînuși». Grozav de bine i-ar fi prins bietului nostru românaș și acești cinci franci! Dar, vorba lui Strehaiia «obrazul subțire cu cheltuială se ține».

— Poți să spui că ai călcat cu

VIOLONCEL BLIS

în trăsura și porni spre centru, dincolo de Sena, spre Champs-Elysées, unde, colț cu Avenue Montaigne, se ridică somptuosul palat al «Drapelului». Acest ziar catolic-monarhist reprezenta cele mai aristocratice tradiții franceze și invita la recepții numai conți, baroni, marchizi, mari financiari, oameni politici, diplomați.

În această seară neuitată, biciuit de demonul emoției și al voinței de a învinge, Traian Arsen cîntă mai inspirat ca oricînd. Prestigiul de celebritate latină în drum spre țara dolarilor sporise, în ochii selectei adunări, vraja arcușului fermecat.

A venit de la recepție fericit, entuziasmat.

Ne povesti sfîntenia cu care fusese ascultat, aplauzele care îl răsplătiseră și cum a trebuit să adauge suplimente la bucățile executate.

O baroneasă, madam de Solferino de la Folette, îl invită să se producă și la ea, peste cîteva zile, joi seara.

Contesei Duchâteau-Laroche care îl pofti la recepția ei, tot pentru joi, Arsen îi răspunse cu regret că nu poate veni, fiindcă în aceeași seară se produce la baroana Solferino de la Folette.

Era copleșit de atîta glorie și puțin obosit. Începea să aibă un aer măret.

Primise prea multe complimente. Ce putea să mai audă la baroana de Solferino de la Folette, cînd la «Drapelul» nu mai fusese scos din

— Recunosc, o duci greu, dar trebuie să te sacrifici. Încerci azi, încerci mîine, azi aici, mîine dincolo, trebuie să pice de undeva... Ai avut norocul să fii lansat la serata «Drapelului». Ce mai vrei?

— N-ar strica o sută-două de franci...

— Te cred și eu că n-ar strica, dar la serbările astea de binefacere, la recepțiile marchizelor, nu plătește nimeni... Ajunge contactul cu elitele, publicitatea... Dacă ai ști cit cheltuiesc alții ca să se lanseze!

— Te înțeleg, dragă, și-ți mulțumesc că mi-ai deschis atîtea porți. Dar nu mai am lăscăie!

— Răbdare! Tu nu ești un tip să te mulțumești cu o sută-două de franci... Dacă se află așa ceva, și s-a dus toată gloria.

Bietul muzicant îi dădea dreptate, dar aceasta nu-l împiedica să stea zile întregi nemîncat.

— N-ar fi mai bine să mă angajez într-o orchestra, să cîștig și eu ceva? Își întrebă el, într-o zi, prietenul și protectorul.

— În ruptul capului! protestă Strehaiia. Vrei să afle aristocrația că rafinatul maestru, omul așteptat la New-York și la Rio de Janeiro, cu pachete de dolari, e un simplu farsor? Te-ai compromite pe vecii vecilor!

— Bine, frate, dar nici așa nu pot sta, fără să activez...

— Nu activezi destul? Slavă domnului, nu e săptămîină în care să nu te produci în cele mai nobile saloane ale Franței!

— Îți bați joc de mine! Nu-mi

dreptul! îi spuse, într-o seară, ilustrului virtuos, baroana Fritz-Mayer, la care se produsese. Ai avut ocazia să cunoști la mine pe contesa de la Tour-du-Fleuve... Mi se pare că te-a și invitat să te produci la ea! Ei bine, cher maître, ești de invidiat! Contesa de la Tour-du-Fleuve primește cea mai bună lume, nu numai din aristocrația Franței, dar pe marii financiari străini, diplomați, ziariști, impresari de pe tot globul... Vei putea spune că din casa mea și s-a tras norocul!

Norocul de a fi întîlnit pe contesa de la Tour-du-Fleuve la baroana Fritz-Mayer i-a adus lui Traian Arsen norocul de a întîlni la contesa de la Tour-du-Fleuve pe marchiza du Montfleuri du Lac. Marchiza îl complimentă într-o manieră plină de distincție, cu un vocabular care trebuie să fi fost de rigoare la curtea regiilor Franței, și-l pofti într-un salonaș, să-i comunice o știre care o să-i facă nespūsă plăcere.

Traian Arsen își simți inima topindu-se într-un val călduros! Nu însemna această discretă invitație începutul realizării? Dacă nu contractul cu un impresario mondial, măcar plicul cu trei sau cinci sute, sau chiar o mie de franci!

Marchiza du Montfleuri du Lac îi mărturisă că a fost atît de încîntată de talentul său, încît îl va introduce la arhiducesa Natașa Caspicowna, în al cărui somptuos palat din Bois-de-Boulogne se întîlnesc cele mai importante familii

din aristocrația europeană, începînd cu regii detronați, monseniorii în exil, principesele arhimilionare, ambasadorii străini, financiarii de toate specialitățile...

Traian Arsen se inclină pînă la pămînt, foarte onorat că se va putea produce în somptuosul palat din Bois-de-Boulogne al arhiducesei Natașa Caspicowna.

În somptuosul palat din Bois-de-Boulogne al arhiducesei Natașa Caspicowna, eminentul muzician de la gurile Dunării avu norocul să fie prezentat — de însăși arhiducesa — lui Nathanael Corby, un vestit bancher, care avea casa deschisă în fiecare vineri și răsplătea cu dărnicie actorii, cîntăreții, instrumentiștii și dansatorii care aveau norocul să ajungă pînă acolo.

Soția acestui financiar fusese ea însăși actriță și-și văzuse cu ochii visul de a deveni protectoarea artelor. Era supranumită «Apolon feminin», atît pentru divina ei frumusețe, cît și pentru meritele ei sufletești.

— Soția mea va fi încîntată să vă vadă aplaudat de lumea noastră; iar eu insumi voi avea grijă să nu vă alegeți numai cu aplauzele! încheie, surizînd semnificativ, cu mari fîgăduințe în ochi, celebrul bancher.

În sfârșit, iată-ne și cu picioarele pe pământ!

Acest om de afaceri, venise cu patruzeci de ani înainte la Paris, din cine știe ce fund de lume. Se ridicase printr-o neîntreruptă cavalcadă de entuziasme, dezamăgiri, înălțări și prăbușiri, ca s-ajungă printr-o încordare finală și prin lovituri ingenioase, unul din pilăștrii finanței mondiale. Nathanael Corby nu putea oferi numai elogiul și aplauze!

Traian Arsen abia aștepta acea zi de vineri... Își dădu la scrobit cămașa de frac, cumpără o nouă cravată albă, făcu și o nebunie: plăti cu ultimii șase franci o splendidă garnitură de perle, ca să-și schimbe butonii oxidați ai manșetelor și ai plastrohului. De cei patru franci pentru transportul violoncelului nu mai avea nevoie, întrucât bancherul ceruse adresa ca să-i trimită automobilul.

În ziua aceea, tînărul maestru nu mîncase decît un corn, dimineața.

Deși slăbit de atîtea sforțări și tuluzii, de atîtea privațiuni, Traian Arsen, care simțea că-și joacă marea carte, cîntă în acea seară în hotelul particular din Avenue Hoche, cu mai multă siguranță, temperament și finețe ca oricînd.

III

Își simțea apogeul ca pe o prezentă aproape palpabilă.

Concertului îi urmă un bufet de o mare bogăție. Pe mese acoperite cu olandă strălucitoare, făcliile de ceară verde pîlpiiau sub candelabrele electrice, luminînd păsări mari fripte: fazani cu trufe, curcănițe cu castane, căprioare cu gelatină de coacăze...

Copleșit de feeria culinară și tonisiacă, Traian Arsen minca.

În sfârșit, minca. Se săturase de mult dar nu se putea despărți de bufetul îmbelșugat, care asemeni ospetelor din poveste, se încărca pe măsură ce se golea.

Violoncelistul de la gurile Dunării minca și bea în neștire. aproape în panică.

Capul îi vijii. Avea greață.

Dar se ținea bine. Trecea printre surisuri și murmure de admirație... În sfârșit!

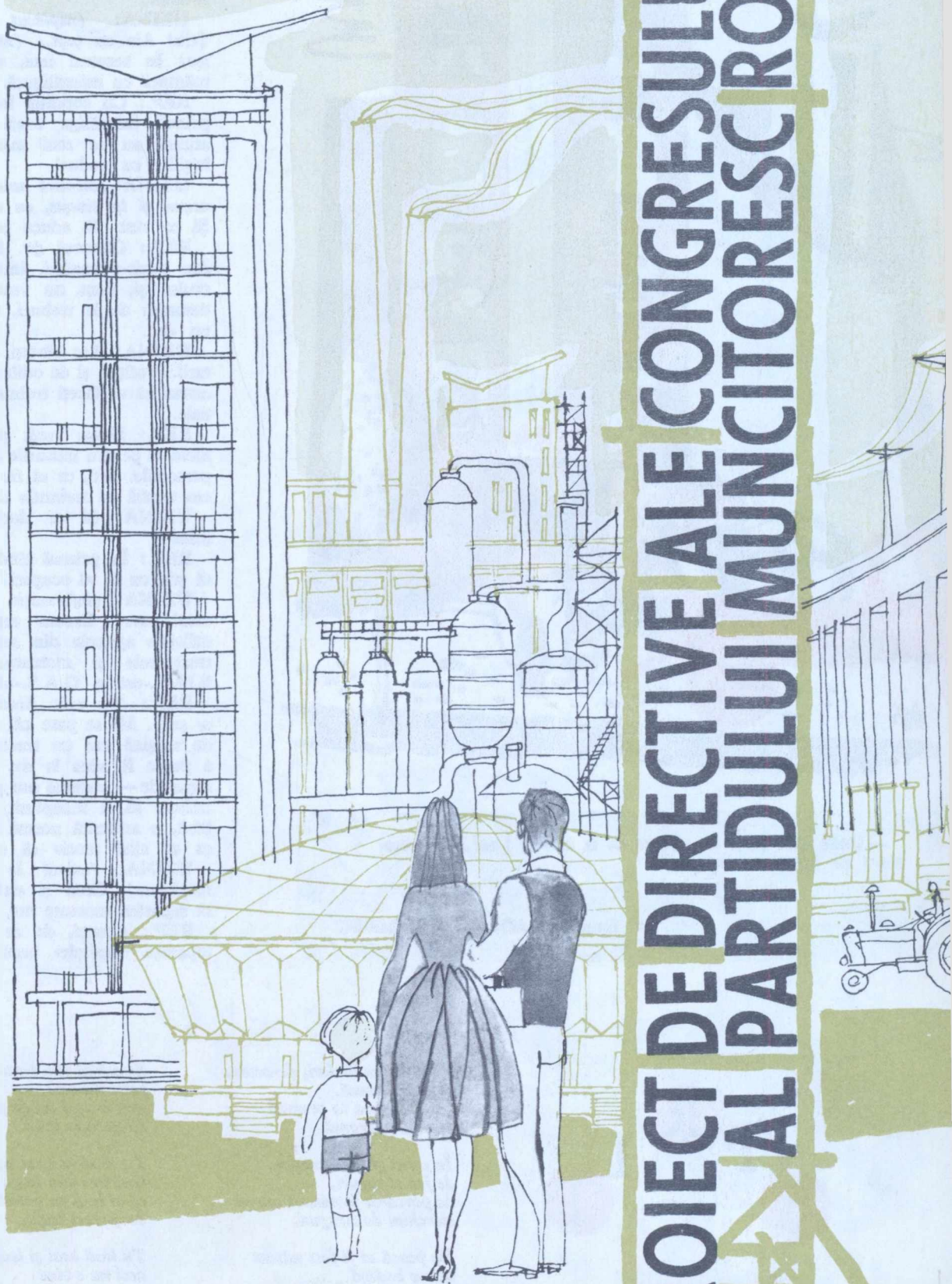
În acea seară, viața de așteptări se încheia. Începea gloria cu toate cortegiile ei.

Toate femeile acestea decoltate, încărcate de bijuterii, erau ale lui. N-avea decît s-aleagă... Erau printre mese cel puțin zece fecioare, partide excelente, luxuriante... Oricare din ele ar fi fost fericită să-i fie soție.

«Să nu ne grăbim! Avem toată vremea... să ne păstrăm libertatea. Cine știe ce fericită moștenitoare ne așteaptă peste ocean?! De ce am trăda-o?»

Traian Arsen era atît de sigur de viitorul său apropiat, încît disprețui cele cîteva sandvișuri

(urmare în pag. 14)

PROIECT DE DIRECTIVE ALE CONGRESULUI AL IV-LEI AL PARTIDULUI MUNCITORESC ROMÂN

— Iată proiectele viitorului nostru.

Să zică

— Unde este șeful de șantier de la «B 4»? I-am adus betoniera de care avea nevoie!!!

Desen de ADRIAN ANDRONIC

REPORTERUL: Am plăcerea să vorbesc cu «Uzina de reparații Cluj»?

UZINA: În persoană. Dar dv. cine sinteți?

REP.: Urzicescu! Redactor la revista...

UZINA: (neplăcut surprinsă) Știu! Aia cu țepi... (zimbând, de sus) În sezonul ăsta, urzicile se mănincă cu mămliguță.

REP.: Cu condiția însă, să nu prindă mămliga coajă (ironic), atunci nu se mai mănincă. Se înghite cu noduri.

UZINA: (coboară surisul de-adi-neauri și își țivește, cu el, buzele) Și ce vint vă aduce pe la noi?

REP.: Cintecul dv. de sirenă! Am auzit-o sunând, încetarea lucrului și, cum nu vream să vă deranjez de la treburi, am profitat de...

UZINA: Așa sinteți dv. gazetarii. Profitați și de odihna omului, numai să vă faceți treburile personale.

REP.: N-am venit pentru ale mele, ci pentru treburile dv., foarte personale. Sau, ca să fiu mai clar, am treabă cu treburile dv.

UZINA: Și ce doriți de la mine?

REP.: În primul rând, aș vrea să știu cu ce vă ocupați?

UZINA: (informativ dar fără amabilitate) Execut reparații la utilajele agricole din regiune. La tractoarele și motoarele de la S.M.T.-uri și G.A.S.-uri...

REP.: (i-o taie, fiindcă știe el ce știe). Mi se pare că, un motor de mașină sau un tractor pentru a putea fi adus la dv. pentru o reparație — curentă sau capitală — trebuie să fi îndeplinit, în prealabil, o anumită normă de lucru, ca să aibă motiv să se repare.

UZINA: (atinsă la problema simțitoare). Cred și eu! Că n-o să reparăm motoare noi.

REP.: Atunci, de ce executați reparații «capitale» unor motoare

mult mai puțin uzate decât prevede norma stabilită și, deci, mult mai ușor de reparat?

UZINA: (mirată de atita naivitate). Cum de ce? Fiindcă încă săm bani mai mulți, pentru lucru mai puțin... Asta e legea compensației, tovarășe. Și e la mîntea cocoșului, ce naiba? Plus că, deși eu incasez mai mult, beneficiarului îi convine să plătească!

REP.: Cum o să-i convie beneficiarului să plătească mai mult decât costă?

UZINA: (suride iarăși, superior) Îi convine, fiindcă e deștept.

REP.: Nu-nțeleg!

UZINA: (cîntînd cocoșește) Cucurigu-Gaguuuu!...

REP.: Să lăsăm gagurile și să ne lămurim...

UZINA: (pe tonul unui tată care explică copilului de 4 ani cum se merge pe trotinetă) Dar e foarte limpede, nene!... Beneficiarului îi convine, fiindcă plata reparațiilor ca-pi-ta-le, nu afectează prețul de cost al producției, în timp ce —

dacă ar efectua reparații cu-ren-te, în atelierul propriu, costul lor se adaugă la prețul de cost al producției. (Vrînd să-l urzice pe Urzicescu). Precum vezi, tovarășe redactor, în problema asta, nu prea e rost de urzicat.

REP.: Să nu ne grăbim cu concluziile (scoate o notiță din buzunar și citește) Din fișele dv. tehnice existente, reiese, că 84% din cazuri, motoarele și tractoarele aduse la dv. pentru reparații ca-pi-ta-le, nu îndeplineau normele legale respective.

UZINA: (trufașă). Inexact. Au fost 89% din cazuri. De ce vrei să ne diminuezi meritele?

REP.: (citînd mai departe). alte 12 cazuri...

UZINA: Paisprezece, paisprezece! Iară ne reduci. Văd eu că ai ce ai cu mine...

REP.: Mă rog! În alte 14 cazuri, tractoarele aduse la reparat

de
Alexandru
Andrițoiu

Prieten bun de ieri, de-acum,
de bună seamă,
miroase gura ta precum
miroase-o crămă.

În cerul gurii ai nucleu
de foc și ruguri,
de parcă-ai fi mîncat mereu
ciorchini de struguri.

De parcă ai fi fost născut
într-o bodegă
și ai ce Bachus ar fi vrut
în sticlotecă.

E gura ta ca un pahar
cu raza clară,
care golit cu mare har
se umple iară.

Și ochiul tău e-atent nespus,
peste măsură,
spre brațul ce, de jos în sus,
dă șpriț la gură.

Tu ai să-ți vezi nepoții tăi
cînd imi văd ceafa
că-ți beai cu oameni strîmbi și răi
deapururi leafa.

Tu însă beai și leafa mea, —
deci nu e bine
căci eu, ca steaua lîngă stea,
rămîn cu tine.

Ești maistru! Eu sint ucenic
cu căutare,
ci eu sint, lîngă tine, mic
tu fă-mă mare!

În lumea voastră-abia incap,
cu fața albă.
Dar miine trec de la un țap
la sfînta halbă.

Și fi-voi băutor fruntaș
cu mare fală,
cum nu e altul în oraș
și-n Capitală.

Paharu -n mîndă am să-l țin
nespus de bine.
Și tot ce are gust de vin
intra-va-n mine.

Intra-va vinul, cum va vrea,
în ritm și-n rimă.

Mersi!

nu indeplineau nici măcar norma cerută de reparațiile *cu-ren-te*.

UZINA: Ei și? Eu sint acoperită.

REP.: Cu țigla, văd.

UZINA: Nu! Cu tovarășul inginer-șef Tudoran Ioan, care susține că nu a cunoscut normativul cu privire la întreținerea tractoarelor.

REP.: Bine, dar era obligat să-l

motoare) există un plus de 13 motoare și blocuri motor.

UZINA: Știi că ai haz, tovarășe? Mă acuzi de lipsuri, fiindcă mă găsești cu plus?

REP.: Fiindcă plusul acesta provine din practicarea unui sistem ilegal, în scopul efectuării unor reparații în termenul de garanție, prin înlocuirea completă a motorului și nu numai a pieselor defecte sau prost reparate.

UZINA: Și de ce crezi c-am procedat așa?

REP.: Fiindcă reparațiile în termenul de garanție intră în sarcina dumatăle... E la mîntea cocoșului, nu?

UZINA: Exemple, exemple, tovarășe...

REP.: De exemplu: La un motor al G.A.S. Jibou, în loc să înlocuiești o simplă bielă ruptă, ați înlocuit tot motorul.

UZINA: Să zică mersi că, pentru o coastă ruptă, i-am pus și plămîni noi...

REP.: La fel ați procedat și cu un motor al S.M.T. Ardud, căruia i se rupsesse axul cotit...

UZINA: Să zică mersi...
REP.: La fel ați procedat pentru S.M.T. Luduș.

UZINA: Să zică mersi...

REP.: Și-așa mai departe...

UZINA: Să zică mersi...

REP.: (*băgînd notița în buzunar*): Cu acestea, convorbirea pe care mi-ați acordat-o...

UZINA: Să zici mersi...

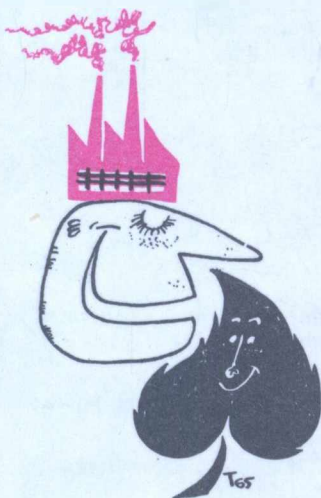
REP.: Am și de ce, mai ales că tot ce am aflat nu va rămîne, sper, fără rezultat și că — în viitor — se vor lua măsuri pentru intrarea dumneavoastră în legalitate.

(*Un cocoș sare pe gard, dintr-o curte vecină*).

COCOȘUL: Asta e și la mîntea mea. Cucuriguu! (*dispare*)

REP.: (*cu un surîs*): Ați auzit? Cocoșul...

UZINA: Să zică mersi că nu i-am dat cu-n bolovan în cap.

cunoască.

UZINA: E! Prea vrei și d-ta să le știe, omul, pe toate.

REP.: (*consultînd din nou notița*). Tot aici la dv., s-au întocmit acte de casare pentru cinci motoare K.D. și s-au făcut formele de predare a fierului vechi rezultat, către I.C.M., încasîndu-se contravaloarea.

UZINA: Știi că ești bine? Ce, era să lucrăm gratis?

REP.: Nu. Dar în locul motoarelor casate s-au predat alte cantități de fier vechi.

UZINA: Nou n-avem, ce să-ți fac?

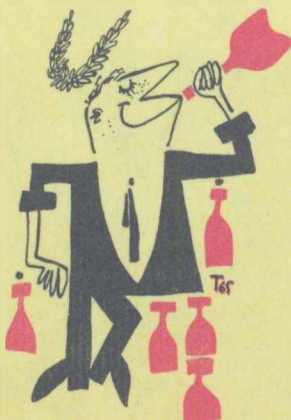
REP.: La o inventariere inopinată s-a constatat că în parcul de motoare de schimb (folosite pentru utilizarea unor piese de la aceste

Iar eu, în umbra ta, voi bea întreaga primă.

Pentru examenul temut voi face proba și bea-voi cum nu s-a băut în Europa.

Ceilalți vor spune în discurs, la o ședință, că fluvii mari prin noi au curs, spre conștiință.

Trînd în cercul lor cel strîmt uscași vor trece, cînd eu, cu ospătării sint semeț și rece.

DE CRONICARI SPORTIVI DUCEM LIPSĂ!

de Nicu ță Tănase

Vine unul la mine și începe:

— Am vrut să mă fac sportiv, dar nu un sportiv oarecare, ci unul cu renume mondial. Prima dată m-am dus la maestrul Soeter. I-am zis: «Nene Soeter, dumneata ai făcut-o om pe Iolanda Balaș, fă-mă și pe mine. Dă-mi și mie o groapă să săr în ea și dacă nu ți-o place să nu mă trimiți la Olimpiadă».

— Și?

— Nu mi-a dat nici o atenție. În ziua de azi dacă n-ai pile la UCFS, n-ajungi la olimpiade. Ce zic eu olimpiade, n-ajungi nici măcar la mondiale. Adică de ce, domnule, numai Iolanda Balaș peste tot? Cu ce îmi este superioară? Și-a făcut studiile la Sorbona? Să lăsam! Știu eu că nu! Ridică ștacheta la peste 1,80 m. Și ce-i cu asta? Ia să fiu eu nepotul UCFS-ului... Săream, domnule, și trei metri... Ce să mai vorbim!

Cînd s-a făcut lotul fotbalistic pentru preliminariile mondiale m-am dus la Federația de fotbal și le-am spus: «Introduceți-mă, tovarăși, și pe mine în lot». Mi-au răspuns: «Nu se poate, e complet». Să i-o fi spus lu' mută de la manutanță nu mie că e complet. Nu țiței mîntea că înainte de meciul cu turcii l-au introdus pe Mateianu? De ce l-au introdus pe Mateianu? Vă faceți că nu știți? Ia răsfoiți colecțiile revistelor și ziarelor! Cronicarul sportiv nr. 1 al țării striga cît îl țineau puterile: «De ce vedeta blondă a «bancherilor» nu este selecționată? O națională fără Mateianu nu e națională, e Carpați-Sinaia. Am zis!» Cronicarul nr. 2 striga și el: «Eu, împreună cu cronicarul nr. 3 am jucat alături de Mateianu. Știu ce poate. Dacă nu-l introduceți în lot imediat, acum, în minutul ăsta, vînd televizorul». Cronicarul nr. 3 și el: «Am avut ce-am avut cu Mateianu la început — cine nu greșește, tovarăși? Dar dacă acum nu intră Mateianu în lot, să știți că nu mai scriu cronică sportivă la «Contemporanul». Mă mut cu rubrică cu tot la «Clopotul»-Botoșani.» Vedeți, mai cu presiuni, mai cu pile, a intrat Mateianu în lot? A intrat. Și ce-a făcut? A marcat și el cîteva goluri, dar alea au fost goluri?... Să fim serioși!... În timpul ăsta eu am stat pe tușă. Mamă, ce meciuri aș fi făcut, dacă aș fi jucat! Acum eram selecționat pentru restul lumii! Dacă am văzut că în sport nu pot să intru, m-am dus să dau examen de arbitru de fotbal.

— Și acum ești arbitru? I-am întrerupt eu.

— Dacă sint arbitru? Asta mă-ntrebi?

— Da.

— E bine că nu sint?

— Ai căzut la examen?

— Am ieșit pe primul loc.

— Ce te-au întrebat?

— Cînd trebuie să fluiere un arbitru.

— Și ce-ai răspuns?

— Arbitrul trebuie să fluiere numai și numai cînd este pe un teren de fotbal pentru că dacă ar fluiera pe străzi ar perturba circulația vehiculelor. Apoi le-am mai spus că arbitrul nu este obligat să fluiere așa de-a surda, tot timpul meciului, ci trebuie să-și aleagă un număr. Să zicem 39! numeri rar în gînd și cînd ajungi la 39 suflî în fluiere! Îți poți alege orice cifră, dar numai pînă la 100. Am mai fost întrebat: «Ce faci dacă ți-adeuce injurii un jucător?»

— La asta ce-ai răspuns?

— Dacă plouă tare și e terenul desfundat, mă fac că n-aud. Pentru că știu că a făcut-o intenționat să-l scot de pe teren să se ducă în cabină să se odihnească.

— Și dacă te-njură cu lux de amănunte pe timp frumos?

— Mă supăr pe el și nu-i mai vorbesc toată viața. După asta m-a întrebat: «Ce faci dacă un jucător, să zicem de la Dinamo București, oprește mingea cu mîna în careu?»

— Ce-ai răspuns?

— Îl chem deoparte pe jucător și-l avertizez: «Dacă mai oprești încă de două ori cu mîna mingea în careu, să știți că dau 11 metri».

— Ai răspuns formidabil, domnule! De ce spui că nu ți-au dat legitimație de arbitru?

— N-am fluiert! Federația de fotbal e pusă pe economii. Și pe bună dreptate: cheltuiește cu lotul național bani pentru echipament, excursii în străinătate, olimpiade, mondiale... Să mai cumpere și fluiere?

— Și ce faci atunci? Te lași de sport?

— Da' de unde! Mă apuc de cronică sportivă.

— Bravo, domnule! Să știți că te-ai orientat grozav. De cronicari sportivi ducem noi lipsă.

Și omul se duse să-și scrie cronică.

DIN „DICȚIONARUL LIMBII ROMÂNE”

U — Literă cu diapazon.
Ucaz — Ordin cu ișlic.
Ud — Fost uscat.
Uf — Stație de autobuz.
Uimire — Semnul mirării pus pe dinăuntru.
Uitare — Burete pentru șters ținererea de minate.
Ulcer — Stomac rănit în suflet.
Ulei — Lichid de moravuri mai ușoare ca ale apei.
Ulicioară — Stradă bolnavă de rahitism urban.
Uliu — Unul care ar face oricând schimb de locuință între cer și coteț.
Uterior — Termen la care, unii, își fac treburile la zi.
Ultraj — Ofensă, ofensivă.
Ultrascurte — Jurămintele femeii.
Ultraviolet — Defunct.
Umanitate — Lume multă.
Umăr — Parte a corpului care se înalță fără să te ridice.
A umbla — Depinde cu ce.
Umbră — Loc în care rămii, când ți-o iau alții înainte.
Umbrelă — Pălărie cu miner.

Umor — Haz licențiat în spirit.
Unanim — Eu și ceilalți.
Undă — Rid lichid.
Unchiaș — Temenea oportunistă spre pământ.
Untdelemn — Unul care se încinge cit ai zice «pește».
Undiță — Cind peștele are cirglă la oameni.
Uns — Atins la manșetă.
Unt — Lapte bătut la cap.
Uragan — Vint scăpat din balamuc.
Urcior — Unul care vrea să te-mbete cu apă rece.
Urechiat — Cine zice, ăla e!
Uniformă — Un refren pentru muzică ușoară:
 «...Căci ești la fel ca și toate celelalte...»
Ureche — Una care umblă cu vorbe.
Ura — Sentiment cu resentiment.
Urs — Șuba pădurii.
Urzeală — Diplomatie feminină.
Ușier — Individ care stă la ușă ca să te scoată din țigini.
Urzică — Plantă necomestibilă pentru unii.

În portul Constanța, sacii de ciment sînt, uneori, manipulați fără grijă: sînt trintiți și se sparg.

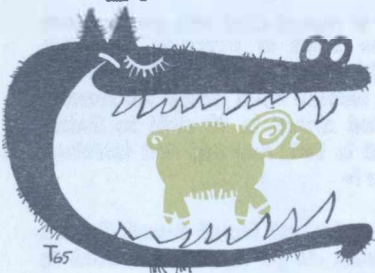

SOTIA: — Și-ai grijă cum aduci ouăle, pentru că mie nu-mi cari saci cu ciment!

Desen de GROSU MIHAI

VICTOR SIVETIDIS

Talismanul lupoșului

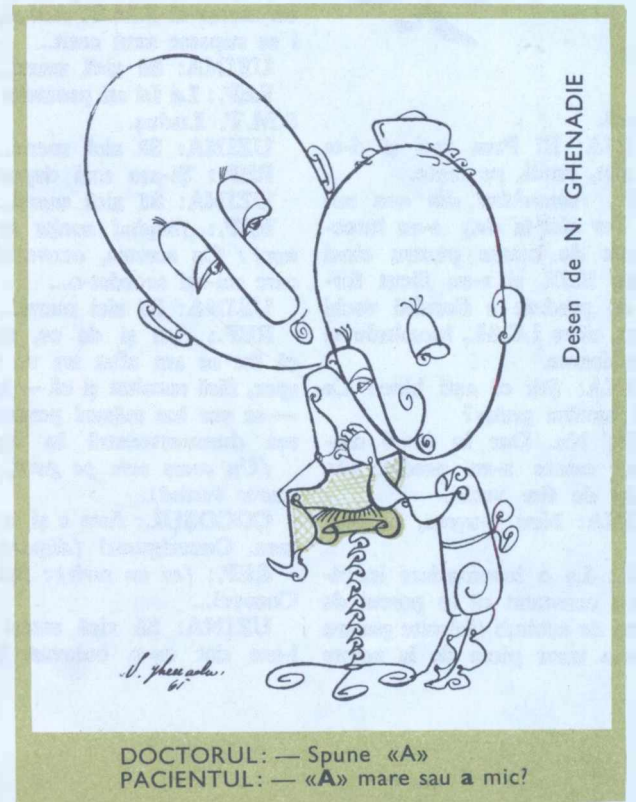
*În suflet simt o stranie căldură
 Cînd vă privesc păsînd, iubite oi,
 Căci vă iubesc de mult, în timp ce voi
 Mă săgetați cu lungi priviri de ură.*

*Din chipul meu nu știu ce nu vă place:
 Înfățișarea, coada, blana mea,
 Urechile sau poate altceva...
 Vă rog să-mi spuneți că le schimb și pace.*

*Pot deveni urît ca o maimușă
 Sau alb și gingaș ca un porumbel,
 Duios și jucăuș precum un miel
 Sau chiar ca o răpușcă de drăguță.*

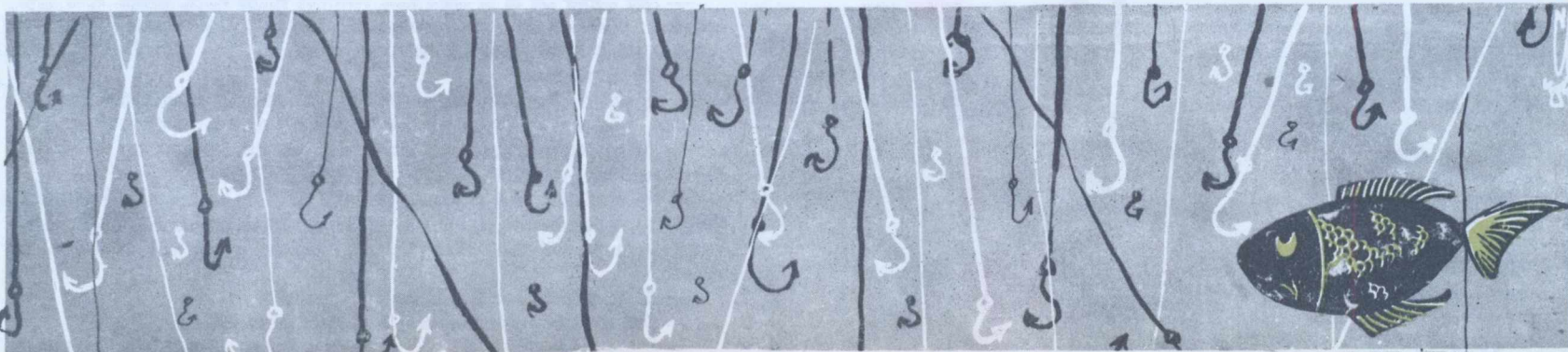
*Doar colții nu mi-i schimb în veci de veci.
 Îi am de la părinți ca talisman
 Și fără ei n-aș valora un ban
 Că n-am cum să mă apăr de berbeci.*

prelucrare în versuri din limba greacă
 de MIRCEA PAVELESCU

Desen de N. GHENADIE

DOCTORUL: — Spune «A»
PACIENTUL: — «A» mare sau a mic?

— Iar nu te poți mișca de fraieri!...

Desen de N. CLAUDIU

SONET PE RIME DATE

*De-aș putea s-ajung la nemurire
Cu versul meu sonor ca un cristal,*

*Să fiu cugetător ca Blaise Pascal
Și toți să mă citească cu uimire.*

*Cînd va sosi al morții ceas fatal,
Aș vrea să simt o clipă de orbire:
Că m-a-mbătut cuvîntul sfînt iubire
Cînt de o frumoasă-n carnaval.*

*Dar voi muri obscur ca un microb
Chiar eu, poet, ce-am fost de-apururi rob
Iubirii plîne de melancolie.*

*Voi rătăci-n al umbrelor abis
Pe cînd din cer, blajin, Sfîntul Ilie
...Îmi va ierta... prostiile ce-am scris!*

ed că sînteți de acord că premiul era
eplin meritat.

SASA PANĂ

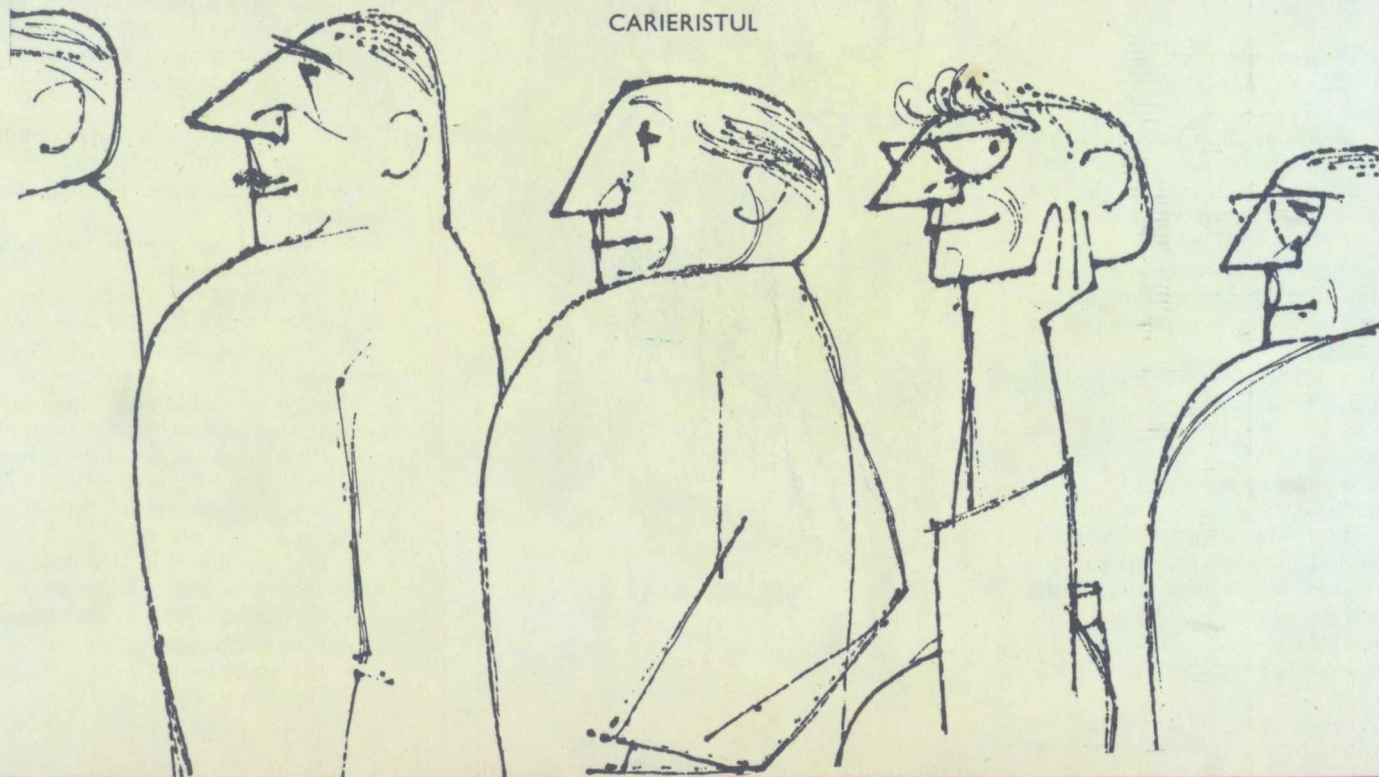
Desen de NELL COBAR

— Oh, nu! Corectitudinea înainte de toate! Pînă nu se face 3 fix nu există să plecăm!

CARIERISTUL

Desen de CIK DAMADIAN

PE PLOAIE

Cer mohorit, ploaie cu stropi mari, zgomotoasă. Doi bărbați s-au adăpostit sub platforma unui balcon. Unul e subțirel, celălalt mai voinic. Au trecut în grabă strada zgribuliți, dar gravi, și acum stau încrunțați ca doi ciocli lângă un mort. După un timp subțirelul rupe tăcerea privind spre cerul plumburiu:

— Ce vreme afurisită.
— Pfui, face rotofeul a lehamite. Îți strică tot cheful. Și veșmintele...

— Hainele ca hainele, mai prost e cu reumatismul.

— Aveți și dumneavoastră?
— Cine n-are? Cu ploile astea nici nu-i de mirare. Eu mă tratez vara cu nămol.

— Apă de ploaie. Până nu faci acupunctură nu scapi.

— Aș. Asta-i boala secolului ca și astenia. E timpul să-l luăm în seamă pe Rousseau, domnul meu. Să ne întoarcem la natură.

— Nu vedeți ce face natura? Plouă de te căpiază.

— Adevărat. Plictisitoare vreme. Îți dă o stare de tristețe fără cusur.

— Asta-i o frază din James Joyce, nu-i așa? Eu îl înțeleg foarte bine pe tristul Dedalus... Melancolicii au întotdeauna sentimente profunde...

— Exact. Ați observat și dumneavoastră? Marii creatori nu sînt prea veseli. De pildă Dostoevski.

— Sau Tolstoi. Cînd a devenit melancolic și-a lăsat nevasta. Avea șaiszeci de ani...

— Un adevărat act de eroism.
— De două ori erou; o dată cînd s-a insurat și a doua oară cînd a lăsat-o.

— Sînteți insurat?
— Aș...

— Nici eu. Femeile sînt ca o notiță care-ți aduce aminte să faci unele lucruri pe care altminteri le-ai uita cu siguranță... Nu știu cine a spus asta. Să fie vorba de Voltaire?

— Nu cred. Voltaire era mai caustic.

— Oricum, conține un mare adevăr... Tii, da' ce plouă...

— Potop...
— Locuiți în blocurile noi?

— Da. În cel de lângă complexul alimentar.

— Acolo? Și vecina mea are un nepot care locuiește în același bloc. Îl cunoașteți?

— Nu-l cunosc. În general sînt un om retras. Îmi place să citesc și să vizitez muzeele.

— Firește, și sufletul are nevoie de hrană. Altminteri am muri de inaniție culturală...

— Niciodată nu mi-am pierdut timpul, de pildă, cu femeile...

— Nici nu merită... Domnule, da' plouă nu glumă. Cu găleata.

— Și răpăie...
— Enervant.

— Și-ți dă o stare depresivă...
— Groaznică. Și niște junghiuri...

De după colțul străzii țîșni o fată ca o căprioară alergînd prin ploaie. Zărînd refugiul de sub balcon, se strecoară între cei doi bărbați, care-o privesc uimiți.

— Minunată ploaie — zice fata scuturîndu-și pletele umede. Simți cum îți dă sănătate.

— Superbă — exclamă subțirelul.
— O adevărată binefacere — confirmă celălalt.

— Știți, spune fata, mie îmi place tare mult

să alerg prin ploaie.

— E foarte sănătos să alergi prin ploaie — spune rotofeul, retrăgîndu-se lîngă perete ca să-i facă loc. Călește organismul.

— Îți dă o dispoziție anume — constată vesel subțirelul privind silueta de trestie a fetei.

— Parcă-mi vine să dansez uite-așa, spune fata, făcînd o piruetă grațioasă.

Cei doi o privesc încintați.

— Locuiți în cvartalul nostru? întrebă timid subțirelul.

— Da, în blocul acela — și fata arată cu brațul arcuit un bloc care se zărea în depărtare.

— Nici nu știam că avem o vecină atît de drăguță...

— De frumoasă — corectează celălalt. În fața blocului dumneavoastră e un teren pentru tenis, nu-i așa?

— Da, confirmă fata.

— Mie îmi place foarte mult tenisul — anunță rotofeul.

— Chiar adineauri îi spuneam dumnealui — amintește subțirelul — că e timpul să-l urmărim pe Jean Jacques Rousseau: să dăm buzna, domnilor, în frumusețile naturii — încheie el retoric.

Fata nu-l prea ia în seamă. A întins miinile lăsînd ploaia să-i alunece în palme. Parcă se joacă. Deodată spune vesel:

— Știți ce-mi vine să fac acum?

Cei doi nu găsesc răspunsul potrivit. Fata asta-i tare năzdrăvană.

— Să cînt — zice ea. Cîntecul acela din copilărie: melc, melc, codobcl, scoate coarne bourești... Oare cum vine mai departe?

— Un moment — remarcă subțirelul — nu se spune bourești ci boierești. Vine de la boi-boierești. Știu de la bunică-mea.

— Ba nu — opinează rotofeul. E vorba de bour. Un arhaism. Ce fcl de coarne? Bourești. E un adjectiv destul de clar.

— Cum adică? Vreți să spuneți că pînă acum l-am cîntat greșit?

— Eu altceva nu înțeleg — schimbă vorba rotofeul. Ce-o fi însemnînd codobcl?

— Cuvîntul ăsta vine precis de la coadă bearcă. S-a deformat puțin în limbajul infantil dar originea i se poate deosebi cu ușurință.

— Fugi, dom'le. Vulpea-i bearcă. Melcul nici n-are coadă. Ce să-i scurtezi?

— Oh! N-are nici o importanță — spune fata. Mi-e necaz că nu-mi aduc aminte versul următor. Cu ce rimează «bourești»?

— Cu îngerești — murmură subțirelul.

— Cu iubești — șoptește sfios rotofeul.

— Am să mă uit în «Culegerea de folclor». Trebuie să fie și cîntecul acesta.

— Vai de mine, nu plecați — se sperie subțirelul văzînd-o gata de fugă. Ne aducem noi aminte. Cum e dom'le povestea asta cu melcul? De ce să scoată coarne bourești?

— Asta e — strigă fata. De ce să scoată coarne bourești? Ca să-l duci la Dunăre, să-i dai apă tulbure.

Toți trei sînt foarte veseli că s-au lămurit lucrurile. Tărăgănat, cum fac copiii la joacă, îl cîntă toți trei în gura mare:

Melc, melc, codobcl
Scoate coarne bourești
Că te duc la Dunăre
Să-ți dau apă tulbure.

Administratorul blocurilor care trece repede adăpostit de-o umbrelă, le aruncă o privire mirată.

Recunoaște pe asistentul universitar din blocul I.12 și pe cunoscutul economist din blocul G. 26 și acești venerabili domni cîntă în plină stradă: melc, melc, codobcl. «Oamenii sînt complecși», meditează el murmurînd fără să vrea aria melcului din jocurile copilăriei.

— Ia priviți! — strigă fata arătînd cu mîna în zare.

— A ieșit curcubeul! — remarcă trist universitarul.

— Păcat! A fost o ploaie atît de frumoasă! — oftează economistul.

— Trebuie să fug acasă — spune fata. Am de învățat la algebră. La revedere...

Și fuge sprintenă în întîmpinarea curcubeului.

Cei doi mai rămîn un timp pe loc pînă cînd silueta fetei se pierde în zare.

— Melc, melc, codobcl — zimbește universitarul. Am dat în mintea copiilor...

— Asta trebuie să fie din cauza ploii... Acum a trecut, s-a dus...

— Da, s-a dus. Ei, la revedere... Am și uitat să întreb cum o cheamă.

— Mai bine. M-ar fi decepționat teribil să aflu că o cheamă. Safta...

— La revedere...

— La revedere...

Și s-au despărțit privind cu necaz amîndoi, curcubeul.

FĂRĂ CUVINTE

La noi SE POATE ORICE!

Întru la centrul de comandă nr. 6 din Brăila. Turcu, responsabilul acestei cooperative meșteșugărești «Înainte», face un pas înapoi, un pas de-o eleganță ortopedică impecabilă și mă întrebă ce doresc.

— O pereche de pantofi de comandă, gen «opincuță», dacă se poate...

— La noi se poate orice! zîmbește vesel responsabilul. Ce fel de opincuțe?

— Cu talpă de talpă și culoarea maron. Se poate?

— V-am explicat: la noi se poate orice!

Îmi ia măsura piciorului, îmi ia adresa locuinței, îmi ia 50 de lei aconto și mă asigură că luna următoare voi fi încălțată cu cei mai frumoși pantofi. La termenul fixat de Turcu trec să-mi ridic cei mai frumoși pantofi. Responsabilul ridică o sprinceană, apoi ridică pe-a doua și, cum nu are trei sprincene, ridică din umeri și-mi explică liniștit, că, într-adevăr, voi avea cei mai frumoși pantofi, dar luna viitoare. Că frumosul nu se plămădește așa de pe o zi pe alta. Și adaugă:

— Voi repara greșeala!

— Bine! accept eu, avînd în vedere că acolo era și centru de reparații...

După altă lună, trec să-mi ridic comanda restantă. Turcu scoate din raft și-mi oferă vesel o pereche de pantofi cu talpă... microporos!

— Eu, tovarășe, am comandat altceva.

— Cum altceva? Nu pantofi?

— Ba da.

— Păi, chiar pantofi aveți.

— Eu am cerut cu talpă.

— Și ce, mă rog, eu vi i-am dat fără talpă?

— Sint cu microporos. Eu am comandat cu talpă de bovină.

— Și ce-ați fi vrut? Să tăiem special o bovină pentru opincuțele dv.?

Încearcă el să mă pingească cu tot felul de explicații, unele mai savante decît altele, dar eu o țin morțiș: ori talpa-talpă ori banii înapoi!

— Bine, vom vinde pantofii și vă facem alții. Numai să aveți puțintică răbdare.

După o răbdare totală de cinci luni, în care timp cei mai frumoși pantofi din lume au fost vînduți fără să mi se facă alții sau să primesc înapoi banii, m-am adresat «Urzicii», aceasta URCM-ului Galați. După cinci luni de așteptare, Uniunea cooperativelor intervine drastic și în cinci... zile capăt, în sfîrșit, pantofii comandați!

Din aventura aceasta rezultă că la centrul nr. 6 al cooperativei «Înainte» din Brăila se poate într-adevăr «orice». Pantofi de comandă se pot obține însă numai prin virament. Adică plătești la centrul din Brăila, scrii la «Urzica» la București și rezolvă URCM-ul din Galați.

ANGHEL GIULIANA—BRĂILA
p. cont. VALERIU FILIMON

«Revista dragostei» îi spune,
Dar nu flirtează cu umorul.

«Hipnoza»

Despre «Hipnoza»-n Capitală
Degeaba se tot face larmă
Cît timp pe nimenea din sală
Nu reușește să adoarmă.

«Eminescu»

Rețetele sînt foarte bune
Iar Eminescu de-ar trăi
Bucureșteanului n-ar spune
«De ce nu-mi vii, de ce nu-mi vii?»

V.D. POPA

pseudo-
cronicle
dramatice

«Școala nevestelor»

Îmi trimiți și eu nevasta
La spectacol numai dacă
Reușește școala asta
S-o învețe ca să tacă!

«N-avem centru înaintaș»

E într-adevăr hazlie,
Dar cum titlul bate șeaua
Ar fi trebuit s-o scrie
Antrenorii de la «Steaua»

«Să nu te joci cu dragostea»

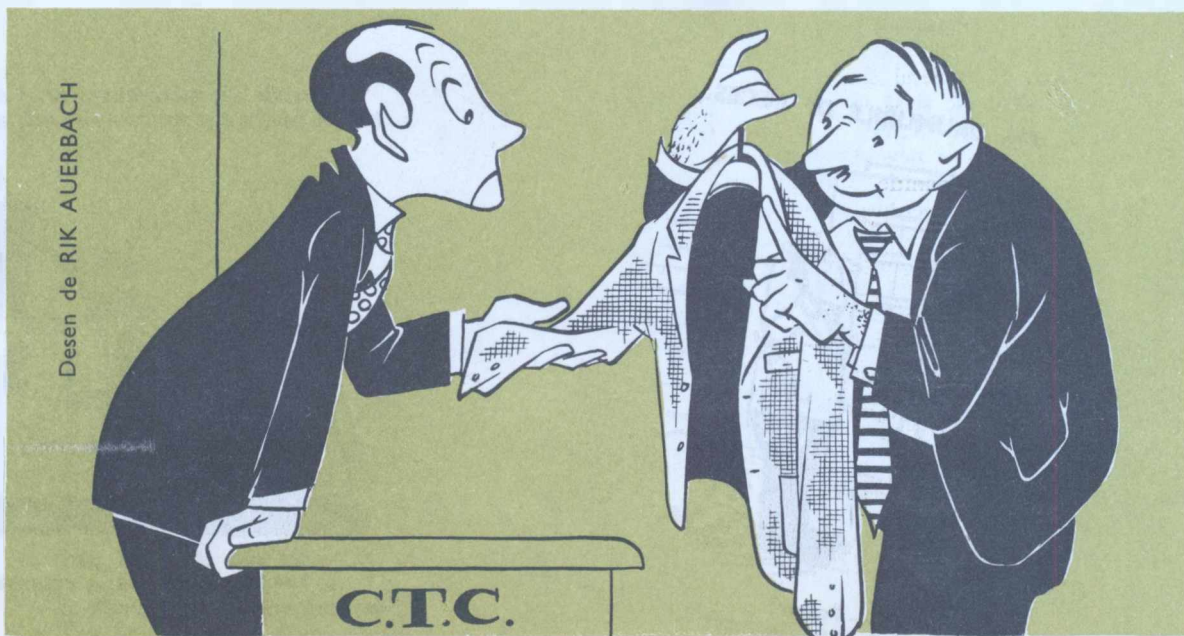
— Piesa cu desăvîrșire
Nu-mi făcu nici o impresie!
Astfel spune la ieșire
Un logodnic de profesie.

«Băiat bun, dar... cu lipsuri»

O, cît ar fi dînsul de bun,
Cum are lipsuri, eu propun
Să i se facă imediat
Un inventar inopinat.

«Revista dragostei»

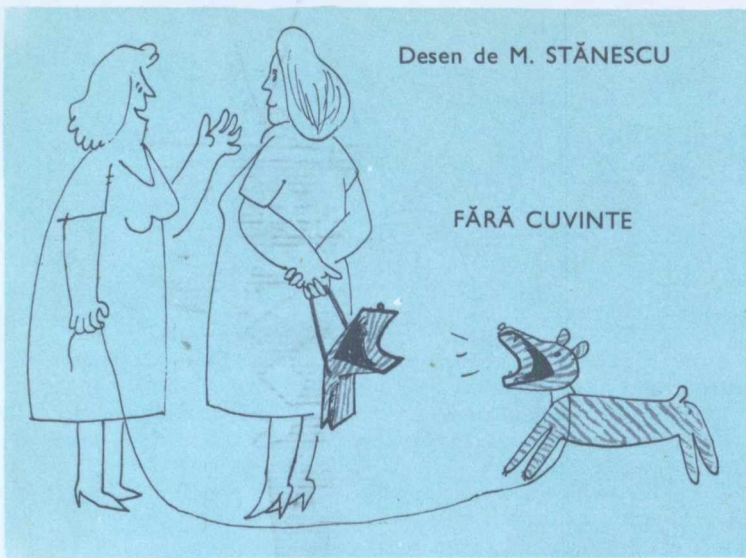
Nu pleacă lumea-n toane bune?
Motivul este următorul:

Desen de RIK AUERBACH

— Bine, dar mîneca dreaptă e mai scurtă cu cel puțin cinci centimetri!?!
— Exact! Și la 3 000 de sacouri... gîndiți-vă ce economie am realizat!...

Desen de M. STĂNESCU

FĂRĂ CUVINTE

Împrumutate din străinătate

— Stimată domnișoară, ați fi de acord ca mama dv. să-mi devină soacră?

— Da, dar din păcate nu am nici o soră...

*

Spicuire dintr-un roman în fascicole:

«Spaniolii sînt din fire foarte irascibili. Cînd un spaniol se infurie, scoate cuțitul, se aruncă asupra adversarului și i-l înfige în inimă. Minia îi trece însă repede. Imediat după aceea se așază amîndoi la masă și ciocnesc un pahar ca doi buni prieteni.»

*

OSPĂTARUL: Ieri un client mi-a cerut condica de reclamații!

— Și ce-a scris în ea?

— Nimic! În schimb a lăsat șnițelul între file!...

*

— Cum ți-ai permis să spui peste tot că eu aș fi un incapabil?

— Vă rog să mă scuzați, n-am știut că vreți ca lucrul acesta să rămînă secret...

*

TÎNĂRUL: Vezi, a căzut o stea. Se spune că dacă-ți pui ceva în gînd, se împlinește imediat! Ei, ți-ai pus ceva în gînd?

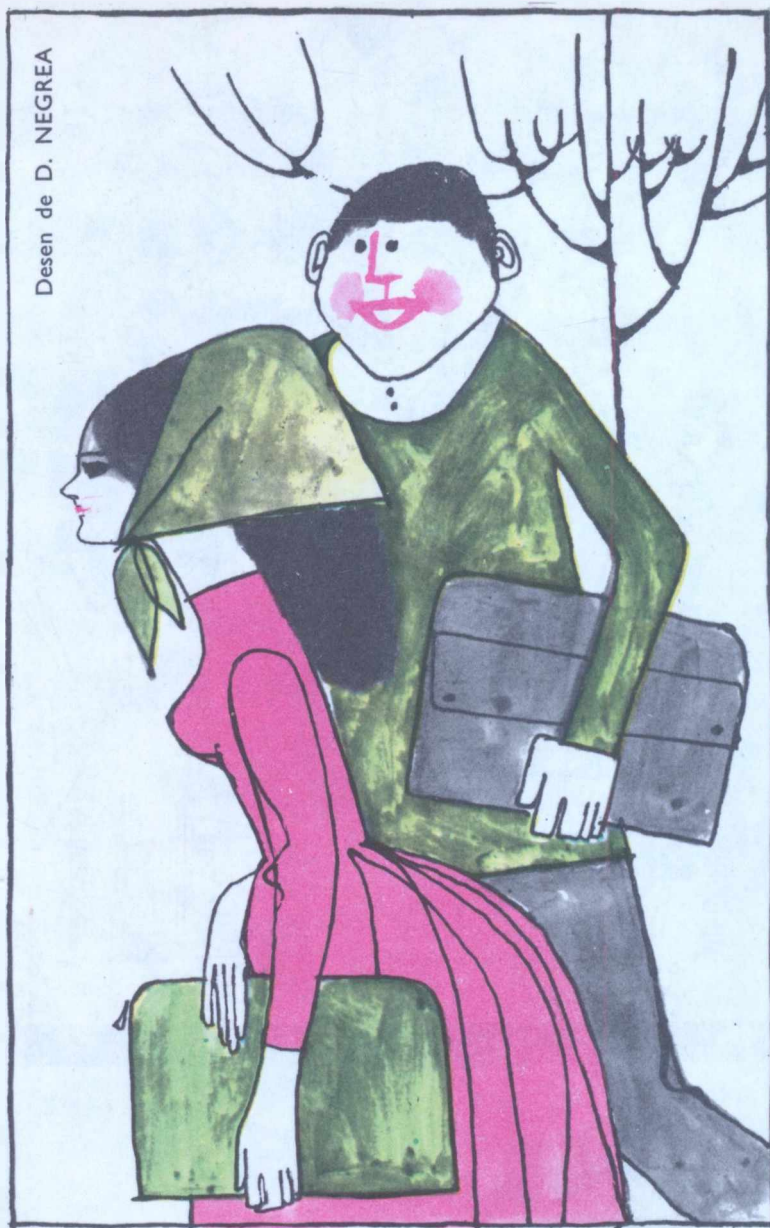
EA: Da, dar nu cred să se împlinească!

EL: De ce?

EA: Pentru că tu ești grozav de timid!

*

Mințea de stîngea. Nu putea altfel! Asta-i era firea. Dacă lua un taxi să-l ducă noaptea acasă, nu se putea abține și-i dădea șoferului o adresă falsă...

Desen de D. NEGREA

Un student însetat de «cunoștințe»

TÎNĂRUL: Cînd m-au luat la armată, am cerut să mă dea la marină, să mai văd și eu lumea...

— Și?

— Și m-au băgat într-un submarin!

*

— Alo, vrei să luăm masa diseară împreună?

— Da, da, bucuroasă!

— Atunci, la ora 8 sînt la dumneata acasă!

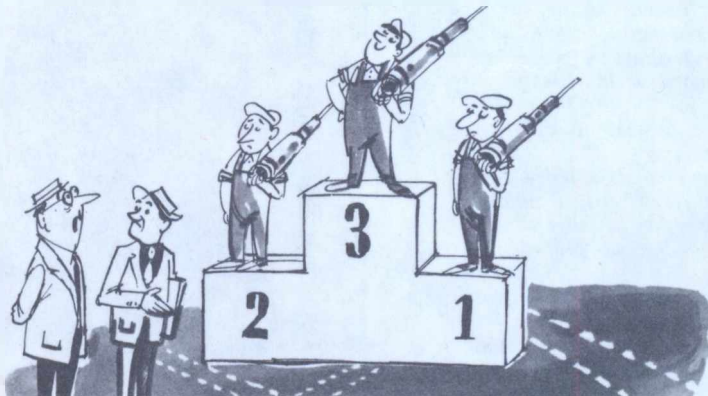
G.P.

AH, DRUMURILE DE ACCES....

— Pescar?
— Nu, locatar!

O stradă din microraionul nr. 1 din Drumul Taberei a fost spartă de trei ori pentru a se introduce diferite conducte ale I.D.E.B., P.T.T.R. etc.

— De ce-i cifra trei sus?
— Fiindcă recordman e reprezentantul care a reușit să spargă de trei ori aceeași stradă.

RĂZBOIUL

cu mânuși

— sau despre metoda umanitară a gazelor experimentale —

Diplomația e lucru subțire. Ce mai, se cunoaște cât de colo care ți-o zice din topor și care te ia delicat, cu mânuși.

Așa, cu mânuși s-au apucat să lupte soldații americani din Vietnamul de sud deunăzi, alături de cei din armia sud-vietnameză, când le-a venit în cap ideea să folosească gazele de luptă.

— Care gaze de luptă, fraților? — au zis ei de la început — Nici pomeneală de luptă, oameni buni. E vorba numai de niște simple gaze... experimentale.

Ceea ce în scurt timp a confirmat și agenția Associated Press, comunicând că Vietnamul de sud folosește gazele de luptă «cu titlu de experiență».

Experiență cu cobai? Cu iepuri? Cu ciini sau pisici?

Aș! De ce să te zbați ca săprocuri cobai, când ai la îndemână oameni.

Doar regiunile sînt pline cu partizani. Ei bine, să fie pline și cu niscaiva gaze experimentale!

De altfel, cât de experimentale sînt aceste gaze se cunoaște și din declarația ofițerului saigonez, care a spus ziariștilor cam așa:

— Gazele nu-s decît o metodă umanitară pentru a «curăța» de dușmani o zonă în care se află femei și copii, care nu suportă armele de foc...

Astfel, cu sprijinul dezinteresat al consilierilor americani de la Saigon, rămîne zona curățată de tot: și de dușmani, și de femei, și de copii. Și toate acestea, bineînțeles, experimental.

Dar cum rămîne cu partea umanitară? se va întreba oricine. Fi-rește, la asta nu oricine poate să răspundă. Noroc că tot ofițerul din Saigon, întrebat de ziariști, ne dă răspunsul:

— Acest tip de gaze scoate omul din funcțiune provizoriu...

Acuma-i limpede chiar și pentru mintea cea mai obtuză: metoda umanitară îți dă un pumn în cap, dar ți-l dă cu mânuși. Te scoate din funcțiune și pe urmă te readuce frumos la viață. Îți trage numai un leșin temporar. Așa, cu titlul de experiență, ca să leșine dușmanii și să stea leșinați pînă vin vitejii minuiitori de experiențe, să-i prindă.

Surpriza însă nu e asta. Surpriza e mai departe. E acolo, unde același ofițer sud-vietnamez arată ziariștilor rezultatele «experiențelor»: problema principală este în prezent cum să obișnuim publicul cu această idee.

Cu care idee? Cu ideea că, din cînd în cînd, trebuie să-i tragi un pui de leșin pe altarul umanitarismului?

Să leșini, nu alta!

V.P.

«DEFECȚIUNE TEHNICĂ»

Desen de V. TIMOC

EX-CANCELARUL ȘI DESTINUL

Omenirea întreagă a sărbătorit ziua de 9 mai — aniversarea a două decenii de la victoria asupra Germaniei naziste. Sfîrșitul catastrofal al «ordinii noi» pe care Hitler credea că o instaurase pentru un mileniu, dar care a durat exact 12 ani, 3 luni și 9 zile, a determinat tipărirea a numeroase cărți, broșuri și articole.

Printre publiciștii care s-au ocupat de această memorabilă dată se numără și Franz von Papen. Ca autor al prefaței la o plachetă consacrată zilei de 9 mai, își face domnia-sa oare un examen critic al propriului lui trecut? Von Papen ar fi putut să scrie în esență: «Recunosc că, în calitate de cancelar al Reichului, am fost printre cei care au dat puterea pe mina fîhrerului-zugrav. Recunosc că l-am servit pe Adolf cu o credință oarbă, ca diplomat și spion. Recunosc că mie mi se datorează, în mare măsură, cîmpirea Austriei în 1938. Recunosc că pe bună dreptate m-am aflat pe banca criminalilor de război de la Nürnberg și că, pe mai puțină bună dreptate, am scăpat nepedepsit. Recunosc că nici acum nu m-am potolit și că vîntur, pe unde pot, concepții moștenite de la răposatul meu patron».

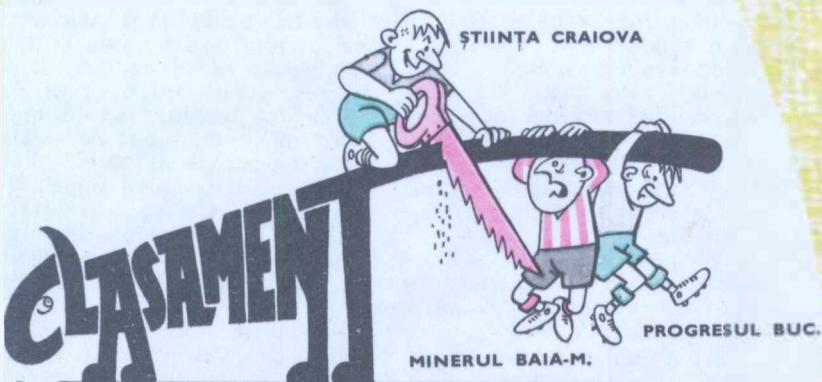
Cam așa ar fi putut glăsuși d. von Papen. Dar citind rîndurile scrise de el constai că nici prin minte nu i-a trecut să se autoia la rost. Mai întii, placheta respectivă e într-adevăr închinată lui 9 mai, dar unei alte aniversări decît cea despre care am vorbit. La 9 mai, pasă-mi-te, se împlinesc 150 de ani de la înființarea regimentului 5 de uhlanii westfaliici din Düsseldorf. Ați auzit de acest regiment? Nu? Nici noi! Ce-are a face? Placheta e luxoasă, hirtia e velină și gravurile de epocă sînt cu nemiluita. Iar textul cîntă, pe toate tonurile, «gloria nepieritoare» a acestei unități, care, în treacănt fie zis, a mîncat o cumplită chelfăneală în cursul celui de al doilea război mondial.

Dar d. von Papen, în a sa prefață, nu se limitează la îndoielnicele tradiții eroice ale regimentului 5 de uhlanii westfaliici. El se referă — totuși! — și la celălalt 9 mai, plîngîndu-se că «destinul a fost potrivit forțelor creatoare ale Occidentului». Autorul nu intră în amănunte și nu menționează că sus-menționatele «forțe creatoare» au creat cel mai cumplit prăpăd pe care l-a cunoscut vreodată lumea. Se subînțelege însă din textul lui că, dacă soarta ar fi fost mai clementă — ehei, tare bine ar mai fi ieșit lucrurile!

Ceea ce dovedește că ex-cancelarul face parte din cunoscuta categorie a celor care n-au uitat și n-au învățat nimic. Din păcate pentru el și cei de teapa lui, «destinul» va rămîne întotdeauna potrivnic oricărui încercări de a face din omenire materie primă pentru crematorii, lagăre de exterminare și măceluri în masă.

N. AURELIU

FINIȘ ÎN CAMPIONATUL DE FOTBAL

Drama din... coada clasamentului.

Desen de AL. CLENCIU

răbojul „urzicii”

CUTII POSTALE, DESCHISE

Factorul poștal Suru Mihai de la oficiul PTTR Caransebeș, fiind într-o zi de serviciu să ridice scrisorile de la cutiile din oraș, a uitat cutiile de scrisori nr. 97 și nr. 98... deschise.

Astfel, scrisorile cetățenilor depuse ulterior în acele cutii, ar fi putut fi luate de orice trecător.

Pentru această neglijență, oficiul PTTR Caransebeș l-a sancționat pe factorul poștal Suru Mihai cu «pierderea sporului de vechime pe una lună».

S-a aplicat cunoscutul proverb poștal: cine nu închide cutiile de scrisori... deschide punga.

CINEMA MODÎRZĂU

Sesizare de la cinematograful comitetului sindical al schelei petrolifere din comuna Modîrzău (raionul Moinești):

Întreprinderea cinematografică regională Bacău îi trimite acestui cinema filme uzate, care se rup în timpul rulării, ceea ce dăunează bunei desfășurări a spectacolelor.

Incunoștințată de cele de mai sus, Întreprinderea cinematografică regională Bacău răspunde că de vină e aparatul de proiecție al cinematografului (care n-a fost revizuit tehnic din 1963 și e defect), iar întreprinderea din Modîrzău și sindicatul ei nu s-au preocupat de această problemă. Singura soluție ar fi (...propune Bacăul) să se realizeze o înțelegere între Modîrzău și Bacău. Întreprinderea petroliferă din Modîrzău să aloce sumele necesare procurării pieselor de schimb, iar întreprinderea cinematografică din Bacău să-i dea asistență tehnică.

Excelentă propunere! Dacă se va ajunge la o înțelegere între Modîrzău și Bacău, va fi ceva... ca-n filme!

SCRIPCA ȘI IEPURELE

Urzica (sesizare către Sfatul popular al raionului Fetești și către Ministerul Industriei Construcțiilor): La fabrica de cărămizi și țigle din Tândărei, unii funcționari nu respectă orele de program. Tovarășul Pădineanu Petre, șeful serviciului contabilității, și soția sa, Pădineanu Valeria, calculatoare la serviciul financiar, pleacă în fiecare zi acasă, de la ora 12 pînă la ora 13, să ia masa, iar tovarășul Cristescu Alexandru, economist la serviciul contabilității, vine în fiecare zi cu cite o jumătate de oră mai târziu.

Și au răspuns ambele foruri sesizate:

Ministerul: E adevărat!... «În urma cercetărilor întreprinse, s-a constatat că cele arătate în sesizare sînt juste. Pentru remedierea acestei situații, s-a dat dispoziție conducerii fabricii să analizeze cazurile de indisciplină și să ia măsurile corespunzătoare».

Sfatul raional: Nu-i adevărat!... «Din condica de prezență la serviciu a salariaților fabricii, se constată că cei în cauză au fost prezenți la serviciu».

Reflecția «Urzicii»: Na-ți-o frîntă, că ți-am dres-o!

PACIENȚI ȘI ÎNGRIJITOARE

La Băile Herculane, la pavilionul nr. 8 îngrijitoarele de serviciu tulburau, cu gălăgia lor, liniștea pacienților.

La sesizarea «Urzicii» în această chestiune, administrația întreprinderii balneare răspunde că a pus în vedere îngrijitoarelor să respecte, pe viitor, liniștea.

Foarte normal! Decît să capete pacienții afecțiuni ale cordului, e bine să se poarte și îngrijitoarele, față de ei, mai cu afecțiune.

Adică, fiecare cu... «profilul» său! Pacienții, să aibă cord sănătos, iar îngrijitoarele să aibă inimă de mamă.

POPICE CU CHEF

Jocul de popice fiind o «disciplină sportivă», are și Asociația sportivă CFR Sibiu o... secție de popice cu respectiva popicărie.

Dar niște persoane (care au sau nu vreo legătură cu sportul) au transformat, de citeva ori, acea popicărie în... local de petrecere, cu alcool și cu dans.

Justificarea Clubului sportiv Sibiu: «Consiliul asociației n-a știut de aceste petreceri. Ele au fost permise de îngrijitorul popicăriei, Pașa Ion, care locuiește într-o clădire-anexă. Îngrijitorului abuziv i s-a dat convenit sever avertisment».

În asemenea condiții, jocul de popice care e, într-adevăr, o «disciplină sportivă», la Sibiu, e numai... sportivă.

«Disciplină», nu.

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56; Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15; Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Scintilei”

MIHAIL JOLDEA

Ce are a Se-ntele

Pe poarta unei fabrici ieșea un muncitor. Părea liniștit. Numai că din cînd în cînd, miinile executau spasmodic o singură mișcare de stringere a două șuruburi. Un, doi! Un, doi! Muncitorul nu era altul decît genialul artist Charlie Chaplin, iar gestul mimat, o satiră îndrăcită la adresa automatismului. De ce mi-am amintit de vechiul film?

.....
Ghișeele unui sfat popular. Nașteri, căsătorii, decese. La ghișeul «nașteri» era un funcționar jovial cu un obraz de nou-născut, îmbrăcat întotdeauna în haine deschise, cămașă de culoarea cerului senin și în permanență cu un suris larg pe buze. Îl chema Tase. Restul nu mai interesează. De dimineață pînă la ora închiderii, nu se auzea decît vocea lui. Puțin ascuțită, puțin repezită, dar plină de voie bună.

— Băiat? Bravo! Fată? Bravo!

Cred că dacă fericitul tată n-ar fi avut de lucru și i-ar fi spus «ambigen», Tase ar fi răspuns automat: — Ambigen? Bravo! Apoi urmau aceleași cuvinte, mereu aceleași.

— Ce nume i-ați pus? Să fie într-un ceas bun, cu noroc, să vă trăiască!

După aceea se auzea o cascadă de rîs și iar «bravo». Apoi îndeplinea conștiincios formalitățile noului-născut, frecîndu-și miinile de parcă el ar fi fost fericitul tată. Mai trîntea un «bravo» și după plecarea celui ce anunța nașterea apoi deodată zîmbetul dispărea. Tase se întorcea la Tase, fredonînd incetișor:

Și-aseară fusei la bal
Călare pe-un falnic cal...

Fiindcă uită cuvintele, Tase face versuri. Că n-au nici o logică, asta e altceva. Totul e să se potrivească în coadă. Bal... cal! Merge! Cam așa arăta Tase «nașteri», cum îl numeau în glumă colegii.

Dincolo, la ghișeul «decese», oficia un funcționar între două virste. Îl chema Gogu. Restul nu interesează. Fața îi era suptă și gălbejită. Capul văduvit de păr ținea să arate tuturor că totul nu e decît deșertăciune și că așa vom arăta fiecare după o săptămînă de la înhumare. Dinții de sus ca șurubii de jos erau toți de viplă și ieșeau în afară. Pe degetul inelar al miinii stîngi purta un inel de argint cu piatră neagră străbătută de o făclie tot de argint. Îmbrăcat din cap pînă în picioare în negru, Gogu «decese», cum îl răs fătau colegii, îndeplinea funcția cu adîncă seriozitate: Vorbea rar și grav, întrebînd aceleași două expresii care i se păreau lui stranii și adînc filozofice: — Ce are a face! Se-nțelege!

Nu ridica privirea, nu se uita la cel ce declara decesul. Întrebările le punea plin de gravitate cu timbrul vocii — gen bulgări căzuți pe sicriu.

— Numele? Virsta? Sexul? Unde a decedat?

Apoi, după îndeplinirea tuturor formalităților, adăuga:

— Ce are a face! Odihnească-se în pace!

Se-nțelege! Așa e viața... ce să-i

VIOLONCELISTUL

(urmare din pag. 2—3)

care îl implorau să le ia în buzunar pentru a doua zi.

Trecuse miezul nopții.

Invitații plecau unul cite unul. Violoncelistul nu mai putea întîrzia nici el.

Se duse drept la amfitrion, cu mina întinsă, pentru un rămas bun și cu aceeași înaltă dezinteresare în atitudine.

— N-am terminat însă, scumpe maestre, îl opri Nathanael Corby surizîndu-i misterios... Avem o vorbă amîndoi!

Și-l trase într-un colț.

— Ne-ai obligat foarte mult, astă-seară, pe soția mea și pe mine. Ai dat recepției noastre o mare strălucire. Mă gîndeam să-ți dăruiesc o bijuterie, dar văd că porți niște perle magnifice. Un onorar, cum dăm altor artiști, o mie sau două mii de franci, nu te poate interesa...

«M-am gîndit să-ți ofer ceva mai de preț, mai folositor carierei dumentale, o ocazie cu care nu se întîlnesc mulți artiști în viață!»
Celebrul bancher făcu o mică pauză inteligentă, ca să dea o mare importanță ofrandei.

În emoția așteptării, inima lui Traian Arsen i se urcase în gîtlej.

Cu un mare aer protector, Nathanael Corby îi destăinuia în sfîrșit care era fabulosul, neprevăzutul dar:

— Voi face tot ce-mi va fi cu putință ca să fii invitat să concertezi într-o simfăntă seară, în sa loanele ziarului «Drapelul». E un prilej cu care un artist nu se întîlnește de două ori în viață vom izbuti! A doua zi, tot Parisu va fi la picioarele dumentale! Con tează pe mine! La revedere, adorate maestre. Și, încă o dată, mi de mulțumiri!...

face,
ge!

— faci? Toți trecem pe acolo!
— Cite o femeie mai simplă începea să plîngă.
— A murit cu zile săracul!... suspina femeia.
— Ce are a face! Toți murim cu zile!
— Și era tînăr, sărăcuțul!... continua să suspine femeia.
— Se-nțelege! Toți murim tineri!

Impresionată de filozofia lui Gogu, femeia înceta să mai plîngă și pleca. Gogu «decese», își pregătea pachetul cu mîncare, după ce mai mormăia un «odihnească-se în pace» apoi se ridica și scoțînd capul prin rama ghișeului, privea pe celelalte ghișee, unde era înghețată. Ridica din umeri și spunea ca pentru el: — Trăiesc oamenii, trăiesc!

Nu știi prin ce capriciu al soartei sau poate al conducerii, cei doi au fost mutați. La ghișeul «decese» a apărut capul de nou-născut al jovialului Tase «nașteri» și la ghișeul «nașteri» a apărut capul mumificat al posomorîtului Gogu «decese».

Amîndoi își păstrau aceeași ținută și aceeași atitudine, astfel că oamenii auzeau cu uimire, următoarele:

(La ghișeul «decese», Tase numai zîmbet și voie bună).
— Numele?
— Aurica! suspina declarantul.
— Aurica? Fată? Bravo! Virsta?
— Optzeci de ani!
— Bravo! Ei, ce mai vrei? A destul! Domiciliul?
— Păi... ne gîndim la Belu!
— Belu, va să zică! Bine! Bravo!

Unele SMT-uri n-au terminat încă repararea mașinilor și uneltelor agricole necesare campaniei de recoltare.

— Vinerea trecută am găsit exact aceeași situație!
— Nu chiar. În locul ăsta dormea nea Vasile.

Desen de FRED GHENĂDESCU

Ce să-i faci? Mai mor oamenii! Și iar zîmbet. Apoi lăsînd ghișeul: — Să fie într-un ceas bun!

Declarantul, înșelat de voioșia lui Tase, privea uimit la indicația scrisă deasupra ghișeului, întrebînd mirat:

— Mă rog, aici e ghișeul «decese»?

— Ei, bravo! Aici, dar unde crezi că e? Și frecîndu-și miinile fericit ca un succes testamantar al unei soacre înăcrite care a murit a doua zi după ce a cîștigat o sută de mii de lei la «Loto», Tase adăuga pentru el: — Nu pot fi trist și pace! Am lucrat zece ani la «nașteri»... și acum m-au trecut la «decese»! Bravo! Să fie într-un ceas bun, dar nu mă pot schimba!

În vremea asta, la ghișeul «nașteri», fenomenul era asemănător. Gogu privea fix înaintea lui, ascultînd impasibil și acru ca unul cu primă pentru toxicitate,

bucuria celui care anunța.

— Sexul?
— Băiat. Are patru kile două sute...
— Ce are a face! Toți avem patru kile cînd ne naștem!
— E prea slăbuț? întreba tatăl îngrijorat.
— Se-nțelege! murmura Gogu.
— O să-l punem pe îngrășat! zîmbea tatăl.
— Toți ne punem pe îngrășat!... Numele?
— Petre!... Petrișor!
— Ce are a face! Petre, Ion, Vasile... toți trecem pe acolo! Numele mamei?
— Sanda.
— Sanda? Odihnească-se în pace!
— Păi acum după ce a născut, o să se odihnească... are concediu de naștere...
— Se-nțelege! Toți naștem! Văzînd figura gălbejită a lui

Gogu și auzîndu-l, declarantului îi îngheță zîmbetul pe buze, apoi adăuga mai mult ca pentru el:
— Cu bine și noroc!

— Ce are a face! Toți avem noroc... da' pînă la urmă... ce să-i faci? Se nasc oamenii!

Și vocea exprima un regret atît de profesional încît pînă la urmă au fost mutați fiecare la locurile de unde au fost schimbați.

— Așa da! Bravo! Cine mai are o naștere?

— Mă rog! Odihnească-se în pace ăl de mă mută înapoi... ehe! Se-nțelege! Toți ne mutăm de aici... acolo...

Acuma nu mai știi dacă miinile lui Chaplin, care executau spasmodic o singură mișcare, au vreo legătură cu ce am povestit eu! Dar așa mi-a venit în cap. Poate că au... cine știe!

(30)

PĂȚANIILE
LUI PĂȚITU

Desen de GROSU MIHAI

A. POCH '65

